

DOORNAERT

Dat het veel moderner zou zijn, meer niet.
Ik kan het maar aanbieden.

NOEL

Ik ben niet voor al dat modern, Doornaert, ge weet het.

DOORNAERT

Modern, niet in de zin van mee met de mode, in de zin van hedendaags comfort, Noël, ge moet daar niet meer achter zoeken.

MARIE ROSE

Ge moet hem zien, Noël toch, hij komt zeven jaar.
Volgend jaar, deze tijd moet hij kunnen schrijven en rekenen.
Hij is zwart, vergrond, er zit verf onder zijn vingernagels, zijn haar, al smeer en vet, hij kan toch zo niet op de foto staan, een recente, gelijkende foto.
Hij moet gewassen zijn, de jongen, van kop tot teen.
Blinken zult ge, blinken, uw vel, uw vingers, uw voetjes, jongetje.
Doornaert komt met zeep. In de autofabrieken wassen zij zich daarmee, hun vetzwarte handen.
Zij eet er alles af , die zeep. Het is ruw, ik weet het, er zit zand in, voor het schrapen.
Het is niet aangenaam voor een kind van nog geen zeven jaar, Doornaert, het is oprecht niet aangenaam.
Maar er is geen zeggen aan.

En gij die daar zit en niets zegt, zoals gewoonlijk.

NOEL

Hij zegt het altijd allemaal, wijl het dan nog zijn schuld is dat hij zich zo vuil maakt met zijn gerief waar hij hem mee laat doen, die potten plasticverf. Het is geen speelgerief voor een klein kind. Hij moet dat allemaal wegzetten, het er niet laten aanzitten.

MARIE ROSE

Het is nog een klein kind, Noël. Al staat het voor de deur dat hij moet ingeschreven zijn, met alles vandien, een recente, gelijkende foto, papieren, akte van geboorte, met al wat er nog aan te pas komt in mijn geval. Mijn speciaal geval.
Komt erbij dat het een half uur ver is, voor die inschrijving, dat Doornaert beloofd heeft te rijden.
Doornaert, Marcel Doornaert.
Ik heb meer aan een wildvreemde dan aan mijn eigen broer die

daar zit en zich bezig houdt met ik weet niet wat.

Ik kan niet wachten. Hij heeft misschien een klant, Doornaert, het zat er aan te komen, heel de week al. Hij doet wat hij kan. Hij moet er van leven, van zijn klanten. Hij weet dikwijls niet waar zijn hoofd staat, Noël; ge zoudt hem beter wat ontzien met uw scherpe woorden somtijds, die hem kwetsen, ook al lacht hij ze weg.

En hij betaalt de huur voor het magazijn royaal en regelmatig, het zijn ook inkomsten.

NOEL

Het is een goed magazijn, het is een gouden magazijn, hij leeft van het magazijn, er is kilometers in het ronde zo geen magazijn vrij, aan het magazijn heeft hij zijn volkswagen vijftienhonderd verdiend.

DOORNAERT

Het is een heel groot ongemak.

Achter alles.

De kermis is een ongemak.

De banken gesloten, omlegging voor het verkeer, overlast, overlast.

Verloren dagen en veel geld de lucht ingeblazen, dat is het in korte woorden.

Ik spreek nog niet van de kosten om alles nadien weer proper te krijgen. Het schuw volk breekt zijn kramen af en het is 's nachts al weg met zijn zakken vol geld. Ge moet kijken wat ze achterlaten, plassen olie, hopen gevoeg, stukken draad, stukken plaat, gekraakte planken, schuim en smeer, in het donker zien wij dat niet, zeggen ze, wij zijn al weg naar een dag verder, het is morgen al elders weer te doen.

Wat weegt er op tegen het ongemak, ik help het u vragen.

Het zal uw zorg niet zijn, ik weet het wel.

Er is iets raars. De kleine kwam op de koer, achter het magazijn, steekt mij op, steekt mij op, zegt hij, ik wil het plein zien, ze zijn begonnen - en ik steek hem op, - oh, zegt hij, te midden, die grote plaats, die is nog open, al de andere zie ik bouwen en te midden daar, daar staat nog niets.

Wel veertig meter bij veertig, Noël, wat gaan ze daar bij god zetten ?

Een attractie van veertig bij veertig.

En maar borduren, dat er al nog moet gebeuren, zijn naam in al zijn kleren, sjaals, handschoenen. Ziet het liggen, het stapelt

en het blijft stapelen. Het zijn kinderen, Noël, zij verliezen alles en als hun naam er niet in staat komt het nooit meer terecht. Er was een, zijn naam stond nergens in. Gemakkelijkst van al, bij de verloren voorwerpen, al waar er niets in geborduurd staat, is van mij, geef maar hier. Dat was de slimste, dat was Marcel Doornaert. Afgekort D. M. Doornaert Marcel, Deutsche Mark.

Heeft ze gedaan met borduren, Noël ? Ze zal gedaan hebben, kijk, ze heeft haar werk neergelegd.

Kijk, maar kijk, het huisnummer, het huisnummer van de voordeur, hier tussen haar borduursel. Kijk Noël. Het moet er afgevallen zijn en zij heeft het opgeraapt. Nummer zevenenzestig, kijk.

De lijm verdroogd en met de vochtigheid, het gebeurt nog. Hoe lang zit het al niet tussen het borduursel, ik heb er niet op gelet, hebt gij er op gelet Noël, het kan al dagen zijn, weken. De kleine heeft het misschien opgeraapt, er zitten mee spelen. Ze zit al weken te borduren hier, zijn afgekorte naam in zijn kleren, zijn handschoenen, zijn sjaal. Zie het allemaal liggen, zijn gerief, het stapelt en het blijft stapelen.

Er was er een, zijn naam stond nergens in. Gemakkelijkst van al, bij de verloren voorwerpen, al waar er niets in geborduurd staat, is van mij, geef maar hier. Dat was de slimste.

De leverancier kan voor de deur gestaan hebben, het nummer niet aanwezig zijnde en hij is weer weggereden. Het zou kunnen zijn. Het komt tenslotte allemaal uit.

Het kind kan er mee gespeeld hebben, wat weet een kind waar dat het belang daarvan zit, een nummer is een nummer, een schoon plaatje in email, nummer zevenenzestig, ik heb er in geen weken op gelet, om niet te zeggen in geen maanden. Tenslotte, huis en magazijn, het is een en dezelfde nummer, Noël, het speelt voor het huis minder een rol dan voor mij in het magazijn. Een kind kan dat niet weten.

Een nummerplaatje, een soldaatje met een plaatje, de schat, begraaft de schat en de vijand mag hem niet vinden.

Als de vijand de schat vindt is de oorlog gedaan, Patrick, jongen.

MARIE ROSE

Hij spreekt zich niet uit.

DOORNAERT

Het zal alleszins veel moderner zijn, Marie Rose.

MARIE ROSE Hij is er niet voor.

DOORNAERT Zet hem voor het feit.

MARIE ROSE Ge kent zijn uitleg. Die systemen zijn niet geschikt voor in oude huizen, we riskeren schade en ongemak aan de leidingen en als ge begint te veranderen weet ge niet waar het gaat stoppen.

DOORNAERT Tot het er zal staan, het zal er staan en hij gaat dan moeten toegeven.

MARIE ROSE Het is altijd gegaan zonder.

DOORNAERT Dat zijn geen redeneringen.

MARIE ROSE Dat zijn zijn redeneringen.

DOORNAERT Dat gij hem zo laat moeien, Marie Rose. Het is toch maar uw broer, hij is niet meer dan gij.

MARIE ROSE En ik niet meer dan hem.

DOORNAERT Ik wil geen onmin stichten, Marie Rose, maar ge hebt recht van spreken. Ge wilt het moderner, gij, ik weet het, dat gij u toch altijd laat tegenhouden door redenen die geen redenen zijn. Doe het voor Patrick, een kind speelt, maakt zijn eigen vuil en wat is er dan beter ? Een stortbad is geen luxe, er worden geen huizen meer gezet zonder, Marie Rose. Het zou mij niet verwonderen dat het al verplicht is in nieuwe huizen. Ze gaan het misschien nog verplichten in al de huizen, het staat mij voor dat er premies voor bestaan. Het wordt aangemoedigd van hoger hand, Marie Rose.

MARIE ROSE We gaan er nu van zwijgen.

DOORNAERT Ik zeg het maar voor uw voordeel.

MARIE ROSE Ik weet dat wel.

DOORNAERT Alle dagen was hij daar gezet, alle dagen in zijn zelfde kleren. En mag ik het nog een keer zien en er aan tasten met zijn vingernagels weg en weer gaan over de lak, er aan wegen, met zijn hoofd schudden. - Hoeveel was het weer - gauw, ik zeg de

prijs - gauw, ge doet er zoveel en zoveel af en ge hebt het geld in uw hand. Maar ik zeg, ik heb maar één prijs en daarmee al, maar gij mens toch, ge zijt hier nu al wel tien keer geweest. Doet ge zaken of doet ge geen zaken - ik zeg, het is zoveel en het is daarmee gedaan.

En hij zwijgt, hij kijkt recht in mijn ogen en lacht wat flauw, een grijnzen - Ge zijt een dommerik, zegt hij, kijk ik sta met het geld in mijn handen. En hij telt het voor mijn neus, zoveel en zoveel en zoveel, ge hebt kunnen meetellen - en er is zoveel te kort, zeg ik, leg het erbij en het is geklonken.

Mijn ziel, hij stond daar daags daarna weer, ik zeg, mens gij, ik ga mijn tijd in u niet meer steken. Ge kent de prijs en het is daarmee uit.

Hoeveel, zegt hij, ik zeg, er hangt een kaartje aan, het staat erop.

Het is meer dan gisteren, zegt hij.

Ik zeg, ge gaat nu maken dat ge hier buiten zijt, daar is het gat van de deur.

Staat de vraag hier niet vrij, zegt hij met een air. Wat diameter is dat, een duim of een duim en een half. Hij had mij dat al wel twintig keer gevraagd, in al die dagen. Ik zeg het hem weer, voor de zoveelste keer : een halve duim. Het tussenstuk naar een duim kan erbij geleverd worden.

Nog zoveel erbij dus, ge moogt het houden. - Ik zeg, ge zijt hier niet verplicht van kopen.

Het model staat mij aan, zegt hij. Ik zeg, dan gaat ge de prijs moeten geven.

Het is een modern model ook, het zijn de laatste nieuwe. Rechtstreeks uit Italië.

Ik moet er toch nog mijn gedachten laten over gaan, het is tenslotte niet alleen het model dat een rol speelt.

Ik moet u niet zeggen, de dag daarna, niemand gezien, twee dagen erna, hij was daar gezet. Ik heb ze elders gezien aan minder zegt hij. - Ik zeg, dat is geen waar, dat zijn leugens, zeg mij waar en wij gaan er nu, wij getweeën naartoe.

Toch in dezelfde trant, zegt hij en merkelijk minder in prijs. Ik zeg, ge had het daar moeten kopen, ik zit hier op u niet te wachten.

Hoeveel hebt ge er al verzet, mijnheer Doornaert ? Ik zeg dat zijn mijn zaken.

Haalt ze nog maar een keer uit, zegt hij. Ik trek een open - ge hebt gelijk, dezelfde trant maar niet heel dezelfde, hier, dat is er niet aan - een haak, voor een handdoek - maar dat kan toch het verschil in prijs niet maken ?

Ik zeg, mens, al legt gij hier drie keer de prijs voor mijn neus, ge krijgt het al niet meer mee, dat is wat anders. Ge moogt gaan en kopen waar ge wilt maar hier niet.

Jamaar, het gaat over meer dan een stuk, zegt hij. Ik zeg hoeveel, twaalf, zegt hij, twaalf stuks, misschien wel - ik zeg er kan dan natuurlijk iets af.

- Gauw, uw nauwste prijs zegt hij. Ik zeg, ja, voor één of voor twaalf ?

Dat speelt nu geen rol. Op de duur, ge weet niet meer wat zeggen. Ik zeg, maakt u hier buiten, ik moet naar de bank, het is waar, ik moest naar de bank.

Daags nadien, hij komt binnen en hij heeft een karton mee.

Kijkt hier een keer naar, hij zet dat karton op tafel, twaalf blikken potten, zonder etiket, alleen met nummers op.

Plastiekverf, zegt hij, ge moet kijken. Hij steekt een deksel af met zijn sleutels - effectief, witte verf, plastiekverf.

Ik zeg en dan, wat moet ik zeggen ? - Twaalfhonderd potten aan halve prijs, ik moet het vanavond weten, ik heb er drie - vier liefhebbers op. Voor rappe beslissers. Ik zeg en uw twaalf stuks, hoe zit het daarmee ?

Ik wacht op uw nauwste prijs, zegt hij.

MARIE ROSE

Gij gaat ons voeren, Doornaert ? Met uw volkswagen ?

DOORNAERT

Notaris Malfait heeft een witte cabriolet besteld, het is overal geweten en gij moet hem gaan afhalen, Noël, naar het hoofdhuis en ge gaat een hele dag weg zijn, ginder wachten bij de invoerder, u alles laten uitleggen, het openschuivende dak, de papieren controleren, het geld afgeven in contanten, het is een verantwoordelijkheid, met een groot bedrag zo ver in het vreemde, waar is het, Noël, in Duitsland zelf misschien, over de grens, opgaan met de trein, naar 't verre Duisburg, Düren, Düsseldorf, het adres zoeken en daar staan in een andere taal en het u laten uitleggen.

Ik kan meegaan als ge wilt, ik ben de taal machtig.

Hij is al maanden besteld en hij zal er staan, afgedekt met een groot wollen deken en dan ineens, de gordijn omhoog en striptease, gelijk Germa van de Lina indertijd, het kaki kleed er af en hij staat daar te blinken met zijn dak open en alle lichten beginnen te pinken, is het niet waar, Noël ?

Als ik niet zo afhankelijk zou zijn van mijn zaken, ik zou het ervoor over hebben om mee te gaan, een kaart op de poort, gesloten tijdens de kermisdagen, wegens omstandigheden buiten onze wil. En dan met het dak nog altijd open in één trek

naar huis en naar de notaris, met de plastic nog over de zetels, alstublieft mijnheer Malfait, alles is honderd procent in orde. Het rijdt als een vliegmachientje.

Als ik niet zo afhankelijk zou zijn.

Ik verwacht een levering, ze kan hier alle dagen zijn.

Ik ben gebonden.

Voor wanneer is het Noël ?

NOEL Als mijnheer Malfait bericht krijgt, brengt hij het geld.

DOORNAERT Het is afwachten, dus.

NOEL Duitsland is het einde van de wereld niet.

DOORNAERT Waar is Marie Rose ?

NOEL Zij is te voet gegaan, het bleef duren.

DOORNAERT Het is een slag in mijn wezen. Ik sta hier gereed.

NOEL Het is maar vijf minuten ver.

DOORNAERT Ik kan het maar aanbieden.

* * *